

CRvB, 15 juli 1993, AOW 1991-42 en 43

Betrokkene betwist de samenwoning niet. De kosten van de huishouding worden door ieder afzonderlijk gedragen; aanschaf duurzame goederen geschiedt op initiatief en voor rekening van degene die wenst aan te schaffen etc. Niettemin is sprake van een gezamenlijke huishouding.

I Ontstaan en loop van de gedingen

Eiseres heeft op daartoe bij aanvullend beroepschrift aangevoerde gronden hoger beroep ingesteld tegen de door de voormalige Raad van Beroep te Utrecht onder nummer AOW 1990/1665 en 2063 Op 29 april 1991 gewezen uitspraak.

Motivering

Tussen partijen is in geschil of gedaagde bij de beoordeling van de aanvraag van eiseres om ouderdomspensioen krachtens de AOW terecht heeft aangenomen dat eiseres een gezamenlijke huishouding voert als bedoeld in art. I, derde en vierde lid, van de AOW. De eerste rechter heeft die vraag bij de aangevallen uitspraak bevestigend beantwoord en de Raad staat nu voor de vraag of die uitspraak kan worden gehandhaafd.

De eerste rechter heeft zijn oordeel gebaseerd op de vanwege gedaagde overgelegde gedingstukken, waaronder een loonbelastingverklaring met de aantekening 'samenwonend', op het verhandelde op de terechtzitting waar gesproken is over het bezoek aan eiseres van een buitendienstbeambte en op hetgeen eiseres in haar klaagschrift omtrent haar samenwoningsrelatie heeft aangevoerd. Eiseres had erkend op het zelfde adres te wonen, maar voorts gesteld financieel en fiscaal geheel zelfstandig te zijn.

Eiseres heeft aangevoerd dat de eerste rechter haar ten onrechte met het bewijs heeft belast van een aantal niet bestaande feiten met betrekking tot de vraag of zij al dan niet een gezamenlijke huishouding voert. De Raad kan eiseres toegeven dat in de aangevallen uitspraak wat eenzijdig het accent is gelegd op het feit dat eiseres 'niet heeft aangetoond dat zij met de heer Cammelbeeck geen gezamenlijke huishouding voert'. In een twistgeding op grond van de Beroepswet is echter van een op partijen rustende - bewijsrisico implicerende - bewijslast, zoals in de civiele procedure, geen sprake. Bij een kwestie als de onderhavige zal het overigens met name toch op de weg van eiseres als de 'meest gerede partij' liggen het nodige 'bewijsmateriaal' bijeen te brengen. Voorafgaand is echter van belang, zoals ook is bepaald in art. 3:2 van de Algemene wet bestuursrecht, dat gedaagde bij de voorbereiding van beslissingen als de onderhavige de nodige kennis omtrent de relevante feiten vergaart. De wijze waarop gedaagde dat in casu heeft gedaan, ontmoet bij de Raad wel enige bedenkingen. Waar van een gezamenlijke huishouding in de zin van de AOW slechts sprake kan zijn indien twee ongehuwde personen niet alleen gezamenlijk voorzien in de huisvesting, maar indien zij bovendien beiden een bijdrage leveren in de kosten van de huishouding dan wel op andere wijze voorzien in elkaars verzorging, zal naar beide onderdelen enig substantieel onderzoek gedaan moeten worden, hoezeer het begrijpelijk en noodzakelijk is dat onnodige inbreuken op de persoonlijke levenssfeer van betrokkenen vermeden worden.

Op grond van de gedingstukken en het verhandelde ter terechtzitting van de Raad komend tot een beoordeling van de situatie waarin eiseres vanaf 1978 met meergenoemde op hetzelfde adres heeft gewoond, is ook de Raad tot de conclusie gekomen dat gesproken moet worden van het voeren van een gezamenlijke

huishouding in de zin van art. 1, derde en vierde lid, van de AOW. Eiseres heeft niet betwist dat zij samenwoont.

Voorts heeft zij onder meer aangegeven dat de kosten van de huishouding door elk van beiden afzonderlijk gedragen worden en dat het aanschaffen van duurzame gebruiksgoederen geschiedt op initiatief en voor rekening van degene die dergelijke goederen wenst aan te schaffen. Deze goederen blijven eigendom van degene die de goederen heeft aangeschaft. Er is bewust gekozen voor een 'algehele gescheidenheid van inkomen, bezittingen en fiscale positie' met het oog op de erfrechtelijke positie van de kinderen. De relatie is door eiseres gekenschetst als een vriendschapsrelatie.

De Raad acht op grond van al deze feiten en omstandigheden voldoende aannemelijk dat eiseres niet alleen gezamenlijk voorziet in huisvesting maar bovendien voldoet aan hetgeen voorts in art. I, vierde lid, van de AOW is bepaald.

Op grond van het bovenstaande dient te worden beslist als volgt.

Beslissing

De Centrale Raad van Beroep, recht doende: bevestigt de aangevallen uitspraak.